

Evangelí del diumenge de la setmana XX de durant l'any (A): que gran és la teva fe!

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XX de durant l'any. “També els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos”. La perseverança d'aquesta dona ens ensenya a no desanimar-nos davant les dificultats de la vida i a perseverar en la pregària, encara que sembli que Déu no ens fa cas.

Evangelí (Mt 15, 21-28)

Jesús se'n va anar d'allí i es retirà a la regió de Tir i Sidó. Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué a trobar-lo i es posà a cridar:

—Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi! La meva filla està endimoniada i sofreix molt.

Jesús no li va tornar contesta. Els seus deixebles es van acostar i li demanaven:

—Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

Jesús els digué:

—Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel.

Però la dona vingué a prosternar-se davant d'ell i li deia:

—Senyor, ajuda'm!

Jesús contestà:

—No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

Ella digué:

—És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.

Llavors Jesús li respongué:

—Dona, és gran la teva fe. Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.

.....

Comentari

L'activitat de Jesús era molt intensa i, ocasionalment, es retirava amb els deixebles a llocs on trobar més assossec per al descans i més temps

per formar-los. En aquesta ocasió, surt fora dels confins de Galilea, a la regió de Tir i Sidó, una zona que no estava poblada per jueus sinó per gent cananea de cultura hel·lenística.

La fama de Jesús havia arribat fins allà i una dona surt a trobar-lo per demanar-li que ajudi la seva filla: “Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi! La meva filla està endimoniada i sofreix molt” (v. 22). Ella, que no pertanyia al poble elegit, reconeix Jesús com el Fill de David, el Messies llargament esperat; i amb gran confiança li demana que ajudi la seva filla.

Sant Agustí fa notar que aquesta dona cananea “ens ofereix un exemple d'humilitat i un camí de pietat”[1]. Jesús, al principi, sembla que no li fa cas; ella, però, “clamava al Senyor, que no escoltava: planejava en silenci allò que executaria”[2]. Quan insisteix, el

Mestre li respon que ha vingut a buscar les ovelles perdudes de la casa d'Israel. Jesús va venir a salvar a tots, com ho va assenyalar clarament en una altra ocasió davant els seus deixebles: “Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar. Elles escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor” (*Jn* 10, 16); la seva missió redemptora, però, havia de començar pel seu propi poble, els jueus.

La dona cananea no es dona per vençuda i continua importunant-ho. En aquell temps, els jueus anomenaven despectivament “gossos” els pagans, ja que el gos era un animal impur. Per això les paraules amb què Jesús li respon sonen molt dures: “No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets” (v. 26). Malgrat això, la dona no s'enutja ni es manifesta dolguda pel to de la resposta. “Va reiterar la

seva petició i, davant del que semblava un insult, va demostrar la seva humilitat i va aconseguir misericòrdia”[3].

El Papa Francesc observa que “l'aparent distanciament de Jesús no desanima aquesta mare, que insisteix en la seva invocació. La força interior d'aquesta dona, que permet superar tot obstacle, cal cercar-la en el seu amor matern i en la confiança que Jesús en pot satisfer la petició. I això em fa pensar en la força de les dones. Amb la seva fortalesa són capaces d'obtenir coses grans. N'hem conegut moltes! Podem dir que l'amor és el que mou la fe i la fe, per la seva banda, es converteix en el premi de l'amor. L'amor commovedor per la pròpia filla la indueix a cridar: *Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi!* I la fe perseverant en Jesús li permet no desanimar-se ni tan sols davant del seu rebuig inicial”[4].

La perseverança d'aquesta dona inassequible al desànim és tota una lliçó de fe viva i operativa. Ens ensenya a no desanimar-nos davant les dificultats de la vida i a perseverar en la pregària, encara que sembli que Déu no ens fa cas. Sant Josepmaria diu que de vegades “ens imaginem que el Senyor, a més a més, no ens escolta, que anem enganyats, que només se sent el monòleg de la nostra veu. Ens trobem sobre la terra sense cap puntal i abandonats del Cel. Així i tot, és vertader i pràctic el nostre horror al pecat, encara que sigui venial. Amb la tossudesca de la Cananea, ens prostrem submisament com ella, que el va adorar, tot implorant: Senyor, socorreu-me (*Mt 15, 25*). Desapareixerà l'obscuritat, superada per la claror de l'Amor. (...). Nostre Senyor vol que comptem amb Ell, per a tot: ens adonem amb evidència que sense Ell no podem fer res (*Cf. Jn 15,*

5), i que amb Ell podem fer-ho tot (Cf. *Fl* 4, 13)”[5].

[1] Sant Agustí, *Sermó 77: La fe de la cananea*, n. 1.

[2] *Idem*, n. 1.

[3] *Idem*, n. 10.

[4] Francesc, *Àngelus*, 20 d'agost de 2017

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, nn. 304-305.

Francisco Varo / Photo Diana Simumpande on Unsplash

diumenge-de-la-setmana-xx-de-durant-
lany-a-que-gran-es-la-teva-fe/
(11/03/2026)